

Љубљана, 26. маја

„Евросонг је савршен вашар таштине”, мрзовољно описује догађај у Београду колумниста љубљанског „Дела” Борис Јеж, згађен над оним што „полуписмен плебс себи приушти”, јер „толико инфантлности, бизарности, ступидности и малтене дадаизма које је успела да набаца на гомилу нека певачка приредба, нису способни да ’настудирају’ ни у Лас Вегасу”. Словенија, која себе види као „коловођу вредности” које треба усадити балканским народима, тешко је поднела дебакл своје представнице у првом полуфиналу, а по систему „ко губи, има право да се љути”, Јеж под насловом „Словенија, 12 поена. Плус Јанковић” (Зоран, градоначелник Љубљане српског порекла), сецира нетом завршени „Евросонг”.

„И да буде пуна капа, тај ’спектакл’ се десио у Београду који су још колико јуче бомбардовали НАТО-ви авиони”, подсећа читаоце у Словенији водеће перо „Дела”, уз напомену да у Србији „пензионери чепркају по кантама за ђубре, а хумориста Чкаља, како рече, није бар деценију могао себи да приушти нове ципеле”. (Зло)употребом десетак година старих изјава покојног српског глумца, Јеж их ставља у контекст актуелне Србије. Откако се пре двадесетак година вратио у Љубљану из Београда, одакле је у време социјализма извештавао за „Дело”, Јеж је један од оних који су се у словеначком медијском простору „специјализовали” за Србе, које са географске и временске дистанце у својим текстовима описује махом као назадне, недостојне и лење. И ето Евросонга да све то поткрепи.

„Све то (дакле пензионере по контејнерима, чемер и беду српске свакодневице и престонице) Срби, мајстори самопреваре, сакрију ватрометима, шареним кулисама и разузданим журкама као да је држава сам самцат карневалски фестивал а ла Рио де Жанеиро. У тој бизарној представи учествују државе које су донедавно биле такорећи на крају света, а сад смо сазнали да су Европа. Азербејџан, Јерменија... И посвуда тамо наводно се забављају према нашим, западњачким обичајима, бар тако изгледа на Евросонгу”, огорчено закључује ветеран „Дела”. Следи зрнце самоироније којом правда резервисаност према поменутиим земљама које крсти збирним именом „Џингисканије”, па тек сад (после овог Евросонга) „схвата скепсу Европљана када се Европској унији

придруживала (2004) нека фантомска Словенија”.

Ни гласање путем телефона (на Евросонгу и уопште) није по укусу овог новинарског ума, који тврди: „Откако су мобилни телефони као заразни вируси напали свет, телевоутинг је адут сваког пастира у непрегледним степама Џингисканије”.

Јеж је један од неколико аутора који по словеначким медијима сличним тоном приказују Србију, на весеље већине читалаца који по интернетним форумима и блогovima честитају за написано. Мањина, међутим, не убраја такво писање ни у луцидност ни у храброст, већ одговара да Јеж инспирацију за своје и по друге народе понижавајуће па чак и увредљиве опаске проналази „на дну флаше ’лашког’, алудирајући и на чињеницу да је власница „Дела” и Јежев послодавац – пивара „Лашко”.

[објављено: 27/05/2008, Политика]